

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Sławomir Wołosik
Protokolant	Anna Lasota

przy udziale prokuratora Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2021 r.

sprawy :

1. **T. Ś. s. H.** oskarżonego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
2. **R. S. s. J.** oskarżonego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
3. **D. M. s. R.** oskarżonego z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 76/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. R. i adw. R. A. kwoty po 738 zł, w tym kwoty po 138 zł z tytułu należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym R. S. i D. M. przed sądem drugiej instancji oraz na rzecz adw. D. R. kwotę 384,47 zł. tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną.

III. Zwalnia oskarżonych T. Ś. i R. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IV. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego D. M. kwotę 300 zł. tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie przed sądem drugiej instancji w części jego dotyczącej, zaś w pozostałej części kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 186/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 76/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Zarzut	
W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego R. S.. - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia; - zarzut naruszenia przepisów postępowania mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
I. W części odnoszącej się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy	

zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Obrońca w złożonej apelacji nie wykazał tego rodzaju uchybień, zaś przedstawił jedynie odmienny pogląd, że w jego ocenie zebrany materiał dowodowy nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości sprawstwa i winy oskarżonego. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań strony procesowej nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia tezy, że zaskarżony wyrok obarczony jest błędem co do faktów.

Przytoczona na poparcie stawianego zarzutu argumentacja sprowadzająca się do tezy, że Sąd I instancji dowolnie przyjął, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, nie wytrzymuje konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, którego prawidłowa ocena prowadzi do odmiennych wniosków.

II. W części odnoszącej się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść lustrowanego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacja obrońcy nie wykazała żadnej z tych sytuacji i żadna w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że R. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Wyniki przeprowadzonego przewodu sądowego i treść motywacyjna zaskarżonego orzeczenia przeczą też tezie skarżącego o naruszeniu przepisu art. 424 k.p.k. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący przedstawił przesłanki, które stanowiły podstawę do skazania oskarżonego za przypisany mu czyn. Wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędów. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę.

Wbrew zarzutom obrońcy, Sąd I instancji zgodnie z dyrektywą określoną w art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, na co wskazuje treść motywacyjna zaskarżonego orzeczenia, zaś podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd I instancji odniósł się bowiem w uzasadnieniu do wszystkich okoliczności wymagających rozstrzygnięcia w sprawie i istotnych w aspekcie ustaleń w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 6 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., art. 185c § 3 i 4 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oddalając wniosek o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej N. K.. Wbrew zarzutom obrońcy, Sąd I instancji zgodnie z dyrektywą określoną w art. 366 k.p.k. wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy i do wypełnienia tej dyrektywy nie było konieczności przeprowadzenia dowodu z konfrontacji pokrzywdzonej i oskarżonego. Istotnie w toku procesu na rozprawie 29.11.2019 r. obrońca R. S. złożył wniosek o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej N. K., który zasadnie został oddalony przez Sąd I instancji. W sprawie nie wyszły bowiem na jaw istotne okoliczności o jakich mowa w art. 185c § 1 a k.p.k., których wyjaśnienie wymagało ponownego przesłuchania pokrzywdzonej.

W toku postępowania przed Sądem I instancji nie zaszła też konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii na okoliczność rozwoju umysłowego i zapamiętywania zdarzeń przez świadka N. K., albowiem nie zaistniały okoliczności o jakich mowa w art. 192 § 2 k.p.k. Mianowicie nie zaistniały wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego rozwoju umysłowego lub też zdolności postrzegania lub odtwarzania przez nią postrzeżeń. Obrońca tego rodzaju wątpliwości również nie wykazał, zaś wystarczającą podstawą do powzięcia

takich wątpliwości, nie mogą stanowić liczne kontakty pokrzywdzonej z funkcjonariuszem policji M. O.. Brak jest w szczególności podstaw do przyjęcia, że przyjęta przez pokrzywdzoną postawa w procesie była wynikiem wywieranej na nią presji. Tym samym nie doszło też do obrazy przepisów art. 192 § 2 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. zarzucanej przez obrońcę.

Brak jest również podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadka N. K. i M. O.. Ocena ta nie przekracza bowiem granic zakreślonych art. 7 k.p.k.

--	--

W istocie apelacja obrońcy w tej części stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną powołanych dowodów. Mianowicie skarżący domaga się ich odmiennej oceny korzystnej dla oskarżonego, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k.

	Wniosek
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy są bezzasadne.	

Zarzut	
<p>W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego T. Ś..</p> <p>- zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., bowiem w sprawie nie zaistniała sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z tego przepisu. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść lustrowanego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacja nie wykazała żadnej z tych sytuacji i żadna w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.</p> <p>Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.</p> <p>Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012., II AKa 226/12, LEX 1236108).</p> <p>Wbrew zarzutom obrońcy Sąd I instancji zgodnie z dyrektywą określoną w art. 366 § 1 k.p.k. wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy i do wypełnienia tej dyrektywy nie było konieczności przeprowadzenia dowodu z konfrontacji pokrzywdzonej i oskarżonego T. Ś.. Z akt sprawy nie wynika, aby obrońca T. Ś. przy ponownym rozpoznaniu sprawy złożył wniosek o</p>	

przeprowadzeni takiej konfrontacji. W toku procesu na rozprawie 29.11.2019 r. jedynie obrońca R. S. złożył wniosek o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej N. K., który zasadnie został oddalony przez Sąd I instancji. W sprawie nie wyszły bowiem na jaw istotne okoliczności o jakich mowa w art. 185c § 1 a k.p.k., których wyjaśnienie wymagało ponownego przesłuchania, a tym samym nie doszło naruszenia powołanego przepisu jak też przepisu art. 366 § 1 k.p.k.

Nadmienić należy, że N. K. została już wcześniej trzykrotnie przesłuchana w charakterze świadka, w tym dwukrotnie na etapie śledztwa oraz przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w dniu 9 kwietnia 2018 r. Jej zeznania Sąd I instancji poddał wnikliwej i wszechstronnej analizie konfrontując je z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Wynik tak dokonanej oceny przedstawił w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku. Zwarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędów. Jako taka mieści w granicach swobodnej oceny określonych w art. 7 k.p.k. i zasługuje na pełną aprobatę.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, że zeznania N. K. na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia faktyczne nie są konsekwentne, co jeszcze nie oznacza, że jej zeznania w całości są niewiarygodne. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji dostrzegł niekonsekwencję w zeznaniach pokrzywdzonej i właściwie ocenił powody takiego stanu rzeczy. Mianowicie zasadnie wskazał, że oceny zeznań pokrzywdzonej należało dokonać nie tylko zgodnie z ich treścią, ale też poprzez kontekst wypowiedzi oraz kontekst sytuacyjny. Wskazał na okoliczności i powody, które doprowadziły do wycofania przez pokrzywdzoną na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w dniu 9 kwietnia 2018 r. wcześniejszych zeznań obciążających oskarżonych. W szczególności wskazał na elementy presji psychicznej ze strony oskarżonych przez których pokrzywdzona była zastraszana i poniżana. Obawy spełnienia gróźb ze strony oskarżonych pokrzywdzona odebrała jako w pełni realne, zwłaszcza, że miała świadomość z jakiego środowiska wywodzą się oskarżenia. Obawę tę potęgowała okoliczność, że w tym czasie pokrzywdzona była już matką dwojga małoletnich dzieci i z oczywistych względów obawiała się zemsty ze strony oskarżonych.

Sąd Okręgowy dokonał również prawidłowej oceny wyjaśnień T. Ś. słusznie odrzucając je jako

niewiarygodne. Prezentowana przez niego wersja jakoby pokrzywdzona dobrowolnie odbyła z nim oraz z R. S. oralny stosunek seksualny jest całkowicie gołosłowna, nielogiczna i sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Okoliczność, że w tym okresie zajmowała się prostytutką nie oznacza, że w innych warunkach niż godziny, w których przyjmowała klientów, miałaby nieodpłatnie współżyć z dwoma mężczyznami, którzy wywożą ją wbrew jej woli.

Podnieść należy również, że przed Sądem Apelacyjnym w B. oskarżony T. Ś. w złożonym piśmie procesowym zarzucał, że został pozbawiony prawa do obrony, albowiem ustanowiony mu obrońca z urzędu adw. M. K. (1) działał na jego szkodę za co został skazany przez Sąd Dyscyplinarny przy Izbie Adwokackiej w O.. Przeprowadzona w tym zakresie kontrola odwoławcza pozwoliła ustalić, że istotnie prawomocnym orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w O. z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. SD – 16/20. A.. M. K. (1) został uznany za winnego tego, że będąc obrońcą wyznaczonym z urzędu dla T. Ś., nie wywiódł apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie II K 126/16, czym działał na jego szkodę tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 80UPoA w zw. z art. § 1 ust. 2 i 3 oraz § 8, § 56 Zbioru Z. Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. Powołane orzeczenie nie dotyczyło zatem postępowanie w sprawie II K 76/19.

Ponadto wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 6.08.2018 r. wydany w sprawie II K 126/16, został uchylony m.in. w części uniewinniającej T. Ś. od czynu zarzucanego mu w pkt. III na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora na jego niekorzyść, a w konsekwencji postępowanie w tym zakresie toczyło się ponownie przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w sprawie II K 76/19. Tym samym zaniedbań adwokata w sprawie II K 126/16 nie można automatycznie przenosić na postępowanie w sprawie II K 76/19.

W postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II K 76/19 na pierwszej rozprawie w dniu 29.11.2019 r. przed rozpoczęciem przewodu sądowego, oskarżony podnosił, że nie ma adwokata pomimo, iż w jego imieniu na rozprawie występował obrońca ustanowiony z urzędu adwokat M. K. (2) (k. 2554 – 2555). Zgłaszał wówczas zastrzeżenia do jego pracy i zarzucał, że nie uzgadnia z nim linii obrony. Oświadczył, że zrzeka się obrony z urzędu, ponieważ ma ustanowionego obrońcę z wyboru adw. J. R. i zobowiązał się złożyć do akt stosowne

pełnomocnictwo, którego wówczas nie posiadał (k. 2555v). Sąd Okręgowy na podstawie art. 378 § 2 i 3 k.p.k. podjął wówczas zasadną decyzję o kontynuowaniu rozprawy z udziałem wyznaczonego obrońcy z urzędu ustalając, iż tenże obrońca może bez uszczerbku dla prawa oskarżonego do obrony pełnić obowiązki do czasu podjęcia obrony przez nowego obrońcę (k. 2556). Na kolejnym terminie rozprawy w dniu 10.01.2020 r. stawił się obrońca ustanowiony z wyboru adw. J. R. składając do akt sprawy stosowne pełnomocnictwo i Sąd zwolnił adw. M. K. (1) od obowiązków obrońcy z urzędu (k. 2608). Sąd Okręgowy procedował więc w tym zakresie zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym i prawo oskarżonego do obrony nie doznało uszczerbku. Oskarżony również takiego uszczerbku nie wykazał. O naruszeniu prawa do obrony nie świadczy też brak uzgodnienia linii obrony z oskarżonym przez obrońcę ustanowionego z urzędu. Brak takiego uzgodnienia nie jest działaniem na szkodę oskarżonego. W tym zakresie obrońca działa bowiem autonomicznie i nie jest związany stanowiskiem oskarżonego. Stanowisko to zostało też ugruntowane w judykaturze. Wystarczy w tym miejscu odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2017 r., LEX nr 2284185 w którym stwierdził, że „niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami bądź poglądami skazanego nie może być podstawą do wyznaczenia kolejnego obrońcy”.

		Wniosek	
		# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny		

	albo niezasadny.		
	Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy są bezzasadne.		
Lp.	Zarzut		
	W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego D. M.. - zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W realiach niniejszej sprawy nie można stwierdzić, iż sąd naruszył przepisy			

art. 7 k.p.k.
i art. 410
k.p.k. Sąd
Apelacyjny
w pełni
aprobuje
przyjęte w
judykaturze
stanowisko,
iż kontrola
instancyjna
oceny
dowodów
nie
obejmuje
sfery
przekonania
sędziowskiego,
jaka wiąże
się z
bezpośredniością
przesłuchania,
sprowadza
się
natomiast
do
sprawdzenia,
czy ocena
ta nie
wykazuje
błędów
natury
faktycznej
(niezgodności
z treścią
dowodu,
pominięcia
pewnych
dowodów)
lub
logicznej
(błędności
rozumowania
i
wnioskowania)
albo czy
nie jest
sprzeczna z
doświadczeniem
życiowym

lub
wskazaniami
wiedzy.
Tak więc
dokonanie
przez sąd
odwoławczy
nowej,
odmiennej
oceny
dowodów
jest
uzasadnione
tylko
wówczas,
gdy w
wyniku
kontroli
odwoławczej
stwierdzona
zostanie
dowolność
oceny
poczynionej
przez Sąd
I instancji
(pomijając
kwestię
nowych
dowodów).
Jeżeli
natomiast
ocena
dokonana
przez sąd
pierwszej
instancji
pozostaje
pod
ochroną
art. 7
k.p.k., nie
ma
podstaw do
zmieniania
jej w
postępowaniu
odwoławczym.

W istocie apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domaga się ich odmiennej oceny korzystnej dla oskarżonego, jednak nie wskazują żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia

przepisów
art. 7 k.p.k.
zarzucanej
przez
obrońcę
(Postanowienie
Sądu
Najwyższego
z dnia
19 lutego
2014 r., II
KK 17/14).
Dlatego też
zawartej w
apelacji
argumentacji
w tym
zakresie
nie sposób
podzielić.

Przedmiotem
zainteresowania
i rozważań
Sądu
Okręgowego
był
całokształt
okoliczności
ujawnionych
w toku
rozprawy
głównej i
istotnych
dla sprawy,
jak
nakazuje
art. 410
k.p.k.
Podstawę
ustaleń zaś
stanowiły
dowody
uznane
przez sąd
za
wartościowe
i
wiarygodne.

Obrońca
stawiając
zarzut
obrazy art.
7 k.p.k. i
art. 410
k.p.k.
zarzuca, że
Sąd I
instancji w
całości
pomiął
zeznania
pokrzywdzonej
złożone
przed
Sądem
Okręgowym
w
Olsztynie
przy
pierwszym
rozpoznaniu.
Podnosił,
że brak jest
dowodów
wskazujących
na to, że D.
M.
doprowadził
N. K. do
obcowania
płciowego
przy użyciu
przemocy i
groźby
bezprawnej.
Przeciwnie,
zdaniem
skarżącego,
zebrany
materiał
dowodowy
wskazuje
na to, że
pokrzywdzona
wyraziła
zgodę na
odbycie z

nim
stosunku
na co
wskazuje
fakt, że
sama
rozebrała
się.

Z tak
postawionym
zarzutem
nie sposób
się zgodzić.
Sąd I
instancji
przy ocenie
zebranego
w sprawie
materiału
dowodowego
uwzględnił
wszystkie
zeznania
pokrzywdzonej,
w tym
złożone
przed
Sądem
Okręgowym
w
Olsztynie
w dniu
9 kwietnia
2018 r.
Dostrzegł
też brak
konsekwencji
w
zeznaniach
pokrzywdzonej
i właściwie
ocenił
powody
takiego
stanu
rzeczy.
Mianowicie
zasadnie
wskazał, że

oceny
zeznań
pokrzywdzonej
należało
dokonać
nie tylko
zgodnie z
ich treścią,
ale też
poprzez
kontekst
wypowiedzi
oraz
kontekst
sytuacyjny.
Wskazał,
że zeznania
w których
pokrzywdzona
twierdziła,
że do
obcowania
płciowego
z
oskarżonymi
doszło
dobrowolnie
były
podyktowane
przede
wszystkim
obawą
przed
spełnieniem
kierowanych
do niej
grózb.
Twierdzenia
pokrzywdzonej,
że „nie
miała
ochoty” na
współzycie
z
oskarżonym,
a
uprawiała z
nim seks
„żeby mieć
to za

sobą” (k. 1974), nie oznacza, że wyraziła zgodę na współzycie. Samo rozebranie się, czy też zmiana pozycji podczas stosunku, również nie stanowi takiego przyzwolenia.

Wbrew wywodom skarżącego, chociażby w zeznaniach złożonych w dniu 13.03.2015 r. pokrzywdzona wskazała, że „mężczyzna ten zachowywał się agresywnie, zgwałcił mnie, gdy prosiłam, aby mnie puścił on stwierdził, że zaraz mnie rozerwie i żebym lepiej się uspokoiła”.
5). W tym czasie

również
wyzywał ją.
Z kolei w
zeznaniach
z dnia
8.07.2015
r.
pokrzywdzona
stwierdziła,
że
oskarżony
powiedział
jej, że
„teraz
może z
nią zrobić
co zechce
i potem
się na nią
położył” (k.
297v).
Położenie
się na
pokrzywdzonej
wbrew jej
woli
niewątpliwie
stanowi
„przygniecenie
jej
ciężarem
swojego
ciała i
przytrzymywaniem”.

W świetle
relacji N.
K. w
zachowaniu
oskarżonego
wystąpiły
więc
elementy
przemocy i
groźby.
Mimo tego
pokrzywdzona
wyrażała w
sposób
kategoryczny
swoją

sprzeciw.
„Krzyczałam
do niego,
aby mnie
zostawił, że
nie ma
prawa
mnie
dotykać (k.
297v).

Sąd I
instancji w
sposób
prawidłowy
ocenił
również
zeznania
matki
oskarżonego.
J. B.
zasadnie
przyjmując,
iż nie są
one
wiarygodne.
Oczywistym
jest, że
jako osoba
bliska
starła się
przedstawić
wersję
zdarzenia
korzystną
dla
oskarżonego,
która jest
sprzeczna z
doświadczeniem
życiowym.
J. B.,
została
przesłuchana
ponad 5,5
roku po
dacie
czynu. Nie
sposób
przyjąć, że

po tak
długim
czasie była
w stanie
odtworzyć
w pamięci
w sposób
precyzyjny
pobyt
pokrzywdzonej
w
mieszkaniu,
zwłaszcza,
że nie była
to sytuacja
wyjątkowa.
Świadek
sama
wskazała
„dużo
dziewczyn
przyjeżdżało
do niego na
weekend”.
Nie
wytłumaczyła
przy tym
powodów,
które
zdecydowały
o tym, że
tej nocy już
nie mogła
usnąć. Być
może to
właśnie
odgłosy
dochodzące
z pokoju
syna tak ją
zaniepokoiły,
ale nie
miała
odwagi mu
przeszkodzić.

Dodać
należy, że
podczas
przesłuchania

<p>w śledztwie w dniu 5.07.2016 r., kiedy to oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zadeklarował wolę dobrowolnego poddania się karze, potwierdził jednocześnie wersję zdarzenia prezentowaną przez pokrzywdzoną. Przyznał, że do stosunku doszło wbrew jej woli (k. 1284).</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny</p>		

albo niezasadny.		
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy są bezzasadne.		

Lp.	Zarzut	
	W odniesieniu do apelacji prokuratora. - zarzut rażącej niewspółmierności kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
--	--

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego D. M. jest niezasadny. Orzeczonej wobec oskarżonego D. M. kara, spełnia wszystkie ustawowe wymogi i nie nosi znamion	
---	--

rażącej
niewspółmierności.

Orzekając w
tym
przedmiocie,
Sąd Okręgowy
uwzględnił
całokształt
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie, w
tym
okoliczności
podniesione
przez
prokuratora w
apelacji.

Wymiar
orzeczonej kary
jest
współmierny do
stopnia winy
oskarżonego,
charakteru
popelnionego
czynu i jego
stopienia
społecznej
szkodliwości.

Z kolei
rozstrzygnięcie
o warunkowym
zawieszeniu
wykonania
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności,
uwzględnia
właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego i
jego postawę
w procesie.
W szczególności
Sąd I instancji
wskazał, że
oskarżony w

toku procesu
wyraził
skruchę. Od
czynu
oskarżonego
upłynął okres
ponad 8 lat,
w tym czasie
zmienił on
swoje życie,
zerwał kontakt
ze
środowiskiem
przestępczym,
założył rodzinę,
podjął pracę i
obecnie
przestrzega
porządku
prawnego. Daje
to podstawę
do przyjęcia,
że pomimo
niewykonania
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności
poprzez
zastosowanie
dobrodziejstwa
warunkowego
jej wykonania,
oskarżony nie
wejdzie
ponownie w
konflikt z
prawem.

Tak orzeczonej
kary nie sposób
postrzegać jako
niewspółmiernie
łagodnej.

Wniosek

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji prokuratora są bezzasadne.	

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Rozstrzygnięcie co do winy i kary w odniesieniu do oskarżonych : T. Ś., R. S., D. M..	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: T. Ś., R. S., D. M. oraz w apelacji prokuratora są bezzasadne.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II	<p>pkt II. Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. R. i adw. R. A. kwoty po 738 zł, w tym kwoty po 138 zł z tytułu należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym R. S. i D. M. przed sądem drugiej instancji oraz na rzecz adw. D. R. kwotę 384,47 zł. tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną. O kosztach obrony oskarżonych z urzędu przed sądem drugiej instancji rozstrzygnięto na podstawie § 4 ust. 1 – 3, § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p> <p>pkt III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych T. Ś. i R. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.</p> <p>pkt IV Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego D. M. kwotę 300 zł. tytułem opłaty za drugą instancję i obciążono go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie przed sądem drugiej instancji w części jego dotyczącej, zaś w pozostałej części kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa. O opłacie za drugą instancję rozstrzygnięto na mocy art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zaś o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.</p>

1PODPIS

